

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XXV. Docet, quantum boni reperiatur in tolerantia adversorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

clientibus, homines non reddant malos aut imperfectos, sed malus illorum usus, dum non exequuntur Divinam voluntatem, & leges ac præcepta Dei Domini nostri, ita ut impleantur & perficiantur ad litteram, ut ajunt, atque sine glossa. Cùm autem credam & confidam in Deo, Tuam Dominationem progredi, & progresuram hac viâ regiâ & securâ Divinæ voluntatis, & observantiae sanctissimorum ipsius præceptorum, non magnopere sollicito, aut doleo, quod te videam occupatam obsequio Regis, cui servire debemus, tanquam naturali Domino, cùm talen nobis ipsum dederit supremus Rex Rögum, & Dominus dominantium. Benedita sit Ejus Majestas in æternum, dñe Tuæ Dominationi suum sanctissimum opitum, ac divinum amorem. Magna misericordia est, & erit, ut faciam, quod à Dominatione Tua jubeor, in meis misericordiis, Singulare affecta sum solito, quod Domina mea Agnes, & parvulus Domini eâ fruantur valetudine, quam ipsi exopto. Deo gratias, qui Dominationem Tuam conservet. &c.

CAPUT XXV.

Docet, quantum boni reperiatur in tolerantia
adversorum.

Cum hac Virgo tantas, adeoque exquisitas adversitates, tam asperos & inustatos cruciatus amore sui Dei sustinuerit, dignata est illi Divina Majestas, ad animandam ipsam, ostendere in nonnullis visionibus thesaurum absconditum, qui inest crudelis, & quomodo afflictiones patienter tolerare, sint fodina, ex quibus magis quam undecunque, suas anima eruit spirituales divitias. Quamvis autem multa hac de re fuerint dicta, recensabo tamen brevi isto capite quadam specialia exempla hujus veritatis, quibus excitemur & instruamur, ad gloriosè audendum aliquid, ut cum Christo Domino, amabilissimo Servatore nostro, patiamur, ad quod nos animare debemus metu incurrende pene, ut nè primum quidem in via perfectionis gressum faciamus. Sic verò Ven. Marina loquens de eo, quod evenit in Novembri anni millesimi sexcentesimi vigesimi sexti, ait.

Transagi ultra quindecim dies in magnis doloribus & cruciatibus corporis, ita ut noctu diuq; nè momento possem quiescere. Videbar mihi deponi ex meo paupere lecto, & collocari supra quiddam, quod erat durissimum. Adfuit festum S. Andreae Apostoli, & Deus mihi tum explicuit causam hujus afflictionis. Conspicxi grandem crux, tam altam, ut adæ-

quaret altitudinem hujus mei cubiculi, erat gravissima, quia stabat erecta, atque tota meo pectori incumbebat. Angeli mei Domini ad me venerunt, & ita in longum exporrectam, ut jacebam, cruce praedicto modo peccatori infistente, metulem ad cœlestem Jerosolymam, quod pervenientes, abstulerunt ex me crux, et reliquerunt foris, & introduxerunt me a eam beatam civitatem, ac praeservaverunt Deo, cuius Majestas me perbenignè & amanter excepti dicendo: Bene vana amica mea, dedi tibi mihi suam sanctissimam benedictionem, & mea anima quæ evolavit in star columba, ac introiit in ludum Divinum Esse, ubi diu fuit fructu inefabilibus bonis. Postea sum ducta à mei Dominis Angelis ad meum angulum. Cum illos interrogarem, cur non fuisse ingredia in cœlum cum cruce, quam uique ad ipsam portam tuleram, responderunt mihi, in cœlo non reperiiri, neq; illuc ingredi possem, eò quod ibi nihil aliud reperiatur, quam quiescere, crucem vero ferendam accelerandam esse in hac vita.

Post paucos abhinc dies, perlevimus semper molestijs & cruciatibus miserabilis corporis, vidi me in meo iheracere extensam super crux, ubi accubissimos dorsi, humerorum, & brachiorum patiebar dolores, meoque pedes

Etim esse positos supra pedem crucis. Videbam præterea crucem sustentari à quatuor Angelis, in quatuor ejusdem extremitatibus, quasi illam aliquantum elevarent, nè contingere letum. Hoc modo constitutam me secundò tulerunt ad cœlestem Patriam: ferebant me tamen per amoenissimos velut campos, abundantes delicijs & gloriâ, ubi tanquam ex occasione, magnâ sum fructa suavitate, ob quam vehementer respiravi, & spirituali furassesta voluptate. Ibi crux remansit, & Angeli ingressi cœlum me presentaverunt Majestati Dei Domini nostri, qui me benevolentissime suscipiens, & quodammodo simulans se nescire, quid mecum actum fuisset, mihi valde amanter dixit: Unde venis Anima? quomodo venis? Ego magna sinceritate & simplicitate Domino respondebam, qualiter me Sancti Angeli tulissent super eam crucem, per illos delicosos campos; quanto cum gaudio, & consolatione, ac pace hos pertransiverim.

Nunc te, Anima, plurimum salvere jubeo, dixit Dominus; responde autem mihi præterea ad hanc meam interrogacionem: Quid malles? patine crucem, quam his diebus sustinuisti, an frui delicijs, quas in ijs tam jucundis campis perceperisti? elige quidquid volueris, dabo tibi, quod tibi magis placuerit, in eoque satisfaciā, & promitto, me tibi id daturum: adverte vero, quidcunque horum diutorum elegeris, futurum conforme voluntati meae, nè te hoc dubium reddat solicitam. Audivi, quod mihi à Domino proponebatur, & respondi illi quām maximo potui meæ animæ affectu, atque ex toto prostrus corde: Mi Domine, hæc vita mortalis non est tempus, aut locus quietis; malo sive comparatione pati crucem mihi à te imposita, quām frui illis delicijs & gloriâ, quæ mihi à te fuit ostensa. Tum mihi Divina Majestas amabilissimè dixit: Fiat, quod elegisti, èstq; melius & acceptius oculis meis. Pollicor autem tibi per memetipsum, quod tibi pro isto actu, quem elicuisti, dum maluisti pati, tot sive daturus gloriae gradus, quod modò asséqui non potes cogitando. Jussit me Dominus deinde reduci

ad meum angulum, priùs tamen circumduci per illam cœlestem civitatem, ut recrearet ijs, quæ illic reperiuntur. Quantunvis verò tales, ac tam stupenda essent illius visionis deliciae, desiderabam nihilominus, ut abbreviarentur, propterea quod ardenter optarem tolerare meam crucem: atque ita reverta ad meum cubiculum, me deprehendi in ea cruce extensam, & sustinui priores dolores, codémque modo in ipsa permaneo, dum id scribitur, secundâ nempe Decembribus. Deus sit in æternum benedictus. Amen.

In fine prolixo scripti, quod jam alibi retrahit, ubi Ven. Marina enarrat visionem, quam à Deo habuit quadam die Dominicâ, vigesimâ quartâ Januarij anni sexcentesimi vigesimi septimi, dicit ad presens propositum hæc verba.

Éadem die, horâ secundâ promeridianâ, post modici temporis somnum evigilavi, lentiens, præter consuetu meorum morborum symptomata, gravissimos stomachi dolores, atque tam graves pectoris ardore & dorſi, quām sentirem, si intrando in materialem hunc ignem, quem videmus, in eo ustularer. Sustinui hanc afflictionem integrâ illâ nocte, pérque cam totam non vidi meos istos Sanctos Angelos, usque ad sequentem diem. Tum ipsis dixi: Ubi fuistis mei Domini, quod vos non viderim in vehementi hac afflictione? Respondit mihi nomine omnium Sanctus meus Angelus Custos: Hic omnes fuimus præsentes, dum patereris. Quid ergo agebatis? Subjunxi ego. Plurimum gaudebamus, dixit ille, & recreabamur, videntes te cum tuis cruciatibus certantem; quemadmodum hinc recreantur, qui spectant in foro tauros, dum felicem vident certamnis succellum.

Hac in scheda ista loquitur, cuius doctrina multum est conformis ijs, que scribit Apostolus, & Sancti Patres, dum ajunt, Justos in suis tribulationibus esse spectaculum, & velut ludum festivum, Deo & Angelis ejus. Nec ea, que tolerantur, opus est semper esse tam gravia, hominum opinione, quām sunt illa, que retulimus. Ex rebus, qua in spectata existimari possent modica, Deus novit graves pro suis

suis amicis cruces elicere, ipsique occasionem
præbere inestimabilis meriti in eo, quod hic
exiguus esse momenti judicaremus. Vidimus
suprà, adeò fuisse naturalem cuiusdam persona
agendi rationem Venerabili Marina toleratus
difficilem (quamvis ab ipsa toleraretur cum
magna patientia) ut illam Deus ei spectandam
exhibuerit in specie asperi flagelli. De eadem
loquitur in fine sequentis visionis, quam his
verbis refert.

Feriâ tertiâ, die decimâ quintâ Junij,
anno sexcentelimo vigesimo sexto, mihi
Deus dixit: Anima veni mecum, & quiesce.
Duxit me Divina Majestas secum ad
cœlum, ibique me constituit in altissimo
loco, unde vidi Dominum, & Divinum
ipsius Esse quasi solum & sejunctum ab
universis cœlestibus Palatinis, ubi mihi per
claram ac distinctam notitiam manifesta
vit, quod nos docet fides, & in alijs hujus
generis visionibus dixi, quam sit Deus in
dependens à suis amicis, & quomodo per
se ipsum, séque solo sit infinitè beatus, at
que ex mera sua immensa bonitate & libe
ralitate talibus pretiosissimum suæ gratiæ
& gloriæ communicet thesaurum. Vidi
insuper, qualiter ex Divino hoc fonte sin
guli haurirent, juxta suum meritum ac
statum, & quamvis id, quo ipsos replebat,
esset tam multum, ille tamen æquè ma
neret plenus & abundans, ac ante. Pro
divit subito ex eo summo Esse quedam
lux & splendor Divini ignis, qui me cor
rumpit, & occupatam inflammavit, totam
que incendit instar ferri, quod impositum
in ultrinam totum appetit igneum. Vi
debar mihi ego ipsa esse fornax ardens a
more mei Dei, & interea tam stupendis
ac divinis fruebar bonis, ut nequeant ab
ulla lingua explicari. Post hoc vidi Maj
estatem J E S U Christi Domini nostri, in cu
jus sacro sanctas manus corrui quasi exani
mis, & quando mihi fui reddita, depre
hendi me in meo cubiculo. Dum ad illud
perveni, quidam Sanctus Angelus ex su
premis mihi ostendit maximam crucem,
qua mihi visa fuit gravissima. Natura suo
officio non defuit, & exhorruit, existimans
mihi ab ea, more solito, intentari gravem
quampiam afflictionem. Tum Angelus

mihi dixit: Anima, nè timeas; licet enim
tibi appareat tam gravis, non erit tibi mul
tum molesta. Significavit mihi Dominus,
esse eam crucem, quam plerumque ful
neo, dum tolero naturalem indolem cu
jusdam personæ. Ipse sit benedictus, &
laudetur. Amen.

Cum magnus iste Deus & Dominus ag
scat, ac estimet tantopere valorem frustam,
quos anima ipsam amantes elicunt ex tale
rantia adversorum, benignissime inquiri mo
dos, quibus, dum nihil habent tolerandum
actu, patiantur affectu, & quando diffici
ctiones, quibus sustinendi par non esset deli
cta natura, confortantur a gratia, ut eis des
iderent, atque anima hac ratione idem referat
lucrum, quod ex actuali patientiae exercitu po
sent percipere. Id apparet ex eo, quod Ve
nerabili Marine, postremo propè feliciter & con
mōne ipsius vita anno, evenit cum Deo, nobis
ab ea est descriptum, ut sequitur.

Dic Sabbathi, tertii Martii, hoc anno
sexcentesimo trigesimo secundo, horâ cir
citer duodecimâ noctis, mihi fuit à Deo
ostensa terribilis crux, qua me vehemen
ter terruit, & consternavit, non propter
suam magnitudinem, siquidem tanta lo
lummodo erat, ut ei posset superponi cor
pus humanum justæ stature; sed quod mihi
Divina Majestas in illa reprobaret
multas calamitates & afflictiones. Ver
ebam me inter meas curas & affectus in
omnem partem, offerendo me, & re
ligando in divinum beneplacitum, quod
optimè poteram. Quanquam vero leua
men ad ipsam revertebatur, cum gravi na
turæ dolore, ac mestitia. Dum igit
quodammodo luctarer cum his timoribus
& anxietatibus, vidi illam crux se in
diantem ad me: appropinquavit autem
mihi paulatim ita, ut eā possem amplecti.
Tum mihi Deus indidit ingentem amni
& promptitudinem; quā sum candens
amplyata, offerens me ad patens;
quidquid Divina Majestati placet, hanc
ipsa crux se drepente elevavit, ceperit
admirantis radīs & lumiibus resplendere,
atq; circumdata ab Angelis alcedi
cœlum, donec mihi penitus disperget.

Interea me Deus est allocutus, & dixit mihi: Noli cogitare Anima, id quod vidi-
sti esse prænuntium magnæ cœlulpiam af-
flictionis, quam à te nunc velim specia-
liter tolerari, sed fuisse tantum disposi-
tionem ac inventionem meam, ut offre-
ndo te, prout fecisti, ad patiendum
cum omni resignatione, crescas in co-
dem amore, & merito amphorum spiri-
tualium emolumentorum. Atque ut vi-
deas, quid sis modò affectu, veni mecum.

CAPUT XXVI.

Utilissimæ quædam devotiones & preces, quas ex
cœlo haustas, nos hæc admirabilis Virgo docuit.

Antequam ad alios sublimio-
res, magisque reconditos,
tum dogmaticæ, tum my-
stica doctrinæ, modos pro-
grediamur, quam nobis hæc
magna, tantopere à Deo il-
luminata mulier conscripsit, atq; deinceps ad
ingens animarum commodum pertractabi-
mus, visum mihi fuit, exemplis & monitis
moralibus, que commemorata sunt, subjunge-
re piæ præxes & preces, quas Dominus, &
benedicta ejus Mater, hanc Virginem docuerunt,
tanquam efficacissimas ad placandam Divi-
nam indignationem, atq; ita obtinendum ab
immensa Dei misericordia, convenientis omni-
um nostrarum necessitatium remedium. Pla-
ceas ejusdem Majestati propter semeipsum nos
confortare, ac disponere, ut eas exercemus,
dicamusq; cæ preparatione ac dispositione, que
ex parte nostra requiritur: hoc enim modo, sic
ut prudenti & debitâ pietate credimus, fuisse
ad communem utilitatem dictatas à cœlo, ita
à Divina Majestate sperare possumus, fore, ut
ea, que illis fuerunt promissa, videamus com-
pleta in effectibus prosperrimis, pro nostris ani-
mabus. Exorditur autem Venerabilis Marina
hoc argumentum dicendo.

Dum mea anima eliceret vehementes
affectus, & ardentia desideria, conforman-
di se in omnibus rebus, magnis & parvis,
cujuscunque modi essent & conditionis,
cum Dei voluntate, offerendo ipsi quid-
quid poteram, meam vitam, meam ani-

mam, & quæcunq; à Divina bonitate ac-
ceperam, dixi meo Domino: Quid faci-
am, mi Deus, ut à tua misericordia obti-
neam tantum bonum, quod omnibus vi-
ribus, & toto corde tantopere exopto?
Volo, mi Domine, bonâ tuâ veniâ, adire
tuam Sanctissimam Matrem, rogatura
ipsam & obsecratura, quantum potero, ut
mihi dicat, méque doceat, quomodo id
mihi sit faciendum, qualiter petendum,
quod pro me tanti est momenti, & cor
meum tam impensè desiderat. Perge fe-
liciter, dixit mihi tum Dominus, magna
cum benevolentia, & benignitate. Hoc
audio me quanto cyrus, & ferventi affectu
contuli ad Celsissimam Reginam Domi-
nam nostram, atque coram ea me proster-
nens dixi illi quā humillimè: Sacratissi-
ma Domina mea, Mater Dei, supplex te
oro, ut me doceas, quâ ratione, qualiter,
per quem, & quibus verbis mihi à meo
Deo sit petendum, quod mea anima tam
vehementer cupit, & est, ut me in omni-
bus conformem cum Divina voluntate.
Summa illa Domina audivit, hilari & be-
nigno vultu, meas preces ac petitionem,
dixitq; mihi amantissimè: Expecta, Ani-
ma, expecta nunc modicum, es enim quo-
dammodo absorpta à tuo affectu. Conti-
cuit paululum, & mihi, quia adçò à meis
desideriis impellebar, videbatur tempus
longum, quo Celsissima hæc Regina dif-
ferebat responsum. Deinde, postquam,

ut